הצעירה מאלנבי 40: "נתנו לי אלכוהול וסמים, לא הבנתי מה קורה איתי"

"אגיש תביעת מיליונים נגד אלנבי 40"

פרסום ראשון

היא מגיעה מרקע קשה, סובלת ממחלה כרונית, כחושה ומתקשה להתבטא ● את מפלטה מהצרות מצאה א' בריקוד ● באלנבי 40 ראתה בית שני – עד אותו לילה שבו, לטענתה, היא הושקתה באלכוהול ללא ידיעתה, בעל המועדון עישן איתה ג'וינט, היא עלתה לבר כשכולה מסוחררת, ולא יכלה להתנגד כשהופשטה – וכשהגברים החלו לגעת

יורם ירקוני

"בעל המועדון נתן לי סמים ואלכוהול ושיכנע אותי לעלות לרקוד על הבר". כך טוענת א', הבחורה שצולמה מקיימת יחסי מין בפומבי במועדון אלנבי 40.

במשך שלוש וחצי שעות ישבה אתמול א', כבת 20, בחדר החקירות במשטרת תל־אביב ומסרה את גרסתה, כשה־פעם היא מתלוננת על אונס. היא הסבירה לחוקרי המשטרה כי שיקרה להם בחקירה הראשונה משום שחששה שתיכנס לכלא, וסיפרה להם מדוע לא הצליחה להתנגד למעשים שבוצעו בה.

אתמול בערב התראיינה א' ל"ידיעות אחרונות" ושחזרה את אירועי אותו לילה. היא הרבתה לבכות במהלך הראיון, וגם אמה, שישבה לידה, פרצה מדי פעם בבכי.

מדובר בבחורה מאור שברירית ורזה, הסובלת ממחלה כרונית קשה. היא חסרת ביטחון ומתקשה להתבטא. משפחתה מטופלת על ידי שירותי הרווחה כבר הרבה שנים. היא אינה עובדת בגלל מחלתה, ומתגוררת ביחד עם אמה בבית של הסבא והסבתא. את הנחמה לכל הצרות היא מוצאת בריקוד. אלנבי 40 היה המקום אליו נהגה להימלט מכל תלאותיה.

עד אותו יום גורלי, היא ראתה במקום את ביתה השני.

לפני שלוש שנים היא עלתה בפעם הראשונה לרקוד על הבר, אחרי שקינלה הרבה מחמאות על יכולת הריקוד שלה מהברמנים במועדון. "הגעתי לשם עם שני ידידים שלי והתחלנו לרקוד כי אני מאוד אוהבת לרקוד. אחר הברמנים, שכבר לא עובד שם, שכנע אותי לעלות על הבר. ראיתי בזה מחמאה גדולה. מאז באתי לשם כמעט כל לילה ועליתי על הבר. לא עשיתי את זה בשביל הכסף. עשיתי את זה בשביל הכיף. בהתחלה רקדתי למטה ברחבה, אבל נגעו בי. אז עליתי לבר ושם לא נגעו בי.

תמיד רקדתי עם בגדים. אפילו לא הורדתי את הנעליים. הברמנים הציעו לי להוריד בגדים אבל אמרתי שאני לא מורידה שום דבר. אם הברמן היה נוגע בי, הייתי אומרת לו: 'תעיף את היד שלך'. לפעמים הברמנים היו רוקדים איתי אבל לא היה שום דבר מיני. סמכתי עליהם מאוד.

היה לי כיף שם. היו עוד בנות ששידלו אותן לרקוד. לא הייתי היחידה. אבל אף פעם לא היה מין על הבר".

ב־20 ביולי הכל השתנה. "התיישבתי על הבר באזור ה־VIP. ידיד שלי, אמיר, הזמין לי משקה אנרגיה. גברים הזמינו לי שתייה חריפה אבל אמרתי להם שאני לא רוצה. גם כשהציעו לי לעלות על הבר אמרתי שלא בא לי. ואז בעל המקום קרא לי ולעוד כמה בנות למחסן ואמר: 'היום יש תחרות החולצה הרטובה'. אמרתי לו סטופ, אני לא עולה, תשכח מזה. הבנות האחרות עלו, אני נשארתי במחסן וביקשתי מיץ חמוציות. רק ברגע שבר התברר לי שהיה בפנים גם וודקה. לא הרגשתי את זה בזמן אמיתי. נתנו לי עוד כוס ועוד כוס. אמרו לי: 'את תעלי בסוף, את הדובדבן של הקצפת'. בעל המועדון הציע לי שאכטה של ג'וינט, ואז עוד אחת ועוד אחת. הוא גם עישן איתי יחד. ואז הוא אמר לי: 'בואי תעלי לבר'. באותו זמן הייתי עם בגד ים כי היה לי נורא חם מהסמים. באתי למועדון עם בגד ים מתחת לבגדים כי תכננתי בבוקר ללכת לים".

א' מספרת שבאותו שלב הרגישה מסוחררת. "בעל המועדון אמר לי עוד פעם, 'בואי, בואי, תעלי, קוראים לך'. הברמנים עזרו לי לעלות. המנחה אמר שהפרס הוא נסיעה לאירופה. ואז הוא אמר את השם שלי בקול ברמקול. כולם הסתכלו עלי. פתאום נצמדה אלי בחורה על הבר, אחת מהאורחות, פרמה את החוטים של בגד הים ונשארתי עירומה. לא הבנתי מה קורה איתי. הייתי מסוחררת ופחדתי ליפול מהבר. החזקתי בחבל שיש שם כדי לא ליפול. ידעתי שאם אני עוזבת את החבלים אני נופלת ושוברת את הראש.

"גברים רצו לעלות לבר לרקוד לידי, אבל הברמנים ביקשו מהגברים כסף. הברמן אמר: 'אתה רוצה לעלות, בוא תשלם'. הראשון שעלה היה אחד בשם אלכס. הוא היחידי שאני זוכרת. הוא התפשט ופשוט עשה לי את זה.

לא הייתה לי אפשרות להתנגד. ראיתי שחור בעיניים. לא הייתה לי אפשרות לומר 'די, תפסיק'. משהו באלכוהול והסמים השפיע עלי וגרם לי לא לומר כלום. אחרי אלכס אני לא זוכרת כלום, אבל בסרטונים ראיתי שהיו עוד גברים. הגוף שלי היה שם פיזית, אבל שכלית לא הייתי שם. אם הייתי ברעה צלולה לא הייתי מורידה כלום.

"קמתי למחרת בארבע־חמש אחר הצהריים. לא ידעתי מי החזיר אותי הביתה. לא זכרתי כלום, רק מה שקרה עד הקטע של אלכס. בגלל אלכס הרגשתי חרא. איך עשיתי דבר כזה? איך יכול להיות שקרה דבר כזה ואף אחד לא עצר? רציתי להיעלם מהעולם".

זו הייתה רק ההתחלה. "כעבור כמה שבועות הזמינו אותי למשטרה כחשודה בהצגת דבר תועבה", מספרת א'. "בגלל שפחדתי ללכת לכלא החלטתי שאני משקרת להם במצח נחושה. הם הפחידו אותי מאוד, אז שיקרתי שהכל היה בהסכמה כי חשבתי שככה אני לא אלך לכלא. חשבתי שככה אצא מזה בלי כלום".

במקביל לתלונה על אונס שהגישה א' במשטרה, היא מתכוונת בזמן הקרוב להגיש תביעה של מיליוני שקלים לבית־המשפט המחוזי נגד בעל המועדון, הברמנים, הדי־ג'יי ומפיצי הסרטונים בפייסבוק.

אתמול הרגישה א' לראשונה את השינוי ביחס אליה. שלא כמו בחקירה הראשונה, אז הייתה בגדר חשודה, הפעם היא לוותה על ידי נציגת מרכז הסיוע לנפגעי תקיפה מינית. היא נתמכת גם על ידי חברת הכנסת רוויטל סוויד, ויש לצידה שני עורכי־דין: עו"ד אייל אוחיון, המסייע לה בפן הפלילי, ועו"ד מוטי ארד, המסייע לה בהגשת התביעה האזרחית.

"אנשים אולי לא מבינים, אבל אני הקורבן פה", היא מסכמת. "גם בחורה ששותה אלכוהול לא מזמינה אונס".

בעקבות תלונתה של א' על אונס והחלטת הפרקליטות לחקור חשדות על עבירות מין במועדון, סגרה אתמול המשטרה בצו מנהלי את אלנבי 40 למשך 30 ימים.

פרקליטו של בעל המועדון, עו"ד ליאור אפשטיין, אמר אתמול: "אני מביע זעזוע ותדהמה על כך שאדם שטרם נחקר נאלץ להתמודד מול גרסאות הצצות כלפיו. מלוא הנתונים והעובדות יימסרו בחקירה שנועדה לצורך כך".

אלנבי 40 אתמול, סגור

א', אתמול. "פחדתי ללכת לכלא אז שיקרתי במשטרה" | צילומים: יאיר שגיא

מסלול לשבת

תצפית קסומה על הר מירון | צילומים: ערן ודוד גל־אור

המראות של הר מירון

אחרי הגשם הראשון: זמן מושלם ליהנות מפריחה ונוף מרהיבים | ערן ודוד גל־אור

המקום: לאחר הגשם הראשון, יוצאים ליהנות מפריחת הסתוניות והנוף המרהיב של הר מירון. שביל הפסגה של הר מירון מציע בכל ימות השנה מסלול הליכה קצר ויפה בין תצפיות וחורש טבעי. ביום בהיר לאחר הגשם הראשון, נוכל ליהנות משילוב מרהיב של נוף ופריחה. עוד כשבועיים, יתווספו גם פרחי החלמוניות לחגיגה.

איך מגיעים: מגיעים לצומת מירון בכביש 89, ופונים לכיוון גוש חלב. נוסעים כ־4 קילומטר ופונים שמאלה להמשך כביש 89 לכיוון סאסא. חולפים על פני צומת חירם ועל פני הכניסה לסאסא, וכ־2 קילומטר לאחר הכניסה לסאסא פונים שמאלה לכיוון בית ספר שדה הר מירון. עולים בכביש המפותל כ־4.7 קילומטר ופונים ימינה. נוסעים כ־450 מטר נוספים, ומגיעים לחניון הפסגה של הר מירון, בו חונים.

מה כותבים בוויז: בית ספר שדה הר מירון.

שעות הפתיחה: ללא תשלום והגבלת שעות

אורך המסלול: כשעה (1.2 ק"מ)

רמת הקושי: קלה

המסלול: ממקום החנייה נצא מזרחה בשביל צר, המסומן באדום ובסימון שביל ישראל. זהו שביל הפסגה של הר מירון, העובר במתינות סביב פסגת ההר. כבר בתחילת הדרך, משני צידי השביל, נהנה מפרחי הסתוונית הבכירה שצמודה לקרקע. נתקדם כ־5 דקות בעלייה מתונה, עד לרחבת תצפית בה נצפה על הנוף שלפנינו ולמרגלותינו. לאחר התצפית נוכל להמשיך עם השביל המסומן הפונה שמאלה ומקיף את ההר. בעת פריחת החלמוניות (בעוד כשבועיים) נמשיך בשביל, נעלה במדרגת סלע ומיד נרד ממנה. כ־50 מטר בלבד מרחבת התצפית, במדרון שמימין ובמתלול שמשמאל, נוכל למצוא את החלמוניות.

למידע מפורט ומעודכן על המסלול ולניווט לנקודת החנייה: סדרת ספרי הטיולים "280 מסלולי פריחה צבעוניים" ואתר מסלולים › להתאהב בארץ מחדש
www.maslulim-israel.co.il

עוד טיולים, אטרקציות וחופשות
מסלול

משרד הביטחון/ אגף משפחות והנצחה
היחידה להנצחת החייל

בקשה לקבלת הצעות לספר שיוענק כמזכרת שר הביטחון למשפחות השכולות

היחידה להנצחת החייל במשרד הביטחון והמועצה הציבורית המייעצת שליד שר הביטחון מבקשות לקבל הצעות לספר שמתוכם תבחר 'מזכרת שר הביטחון' שתוענק למשפחות השכולות לקראת יום הזכרון הכללי תשע"ו - 2016.
על הספר להתאים לכלל המשפחות השכולות מכל המגזרים העדות והדתות.

דרישות המזכרת:
- **הספר הנבחר יתבסס על ערכים הלקוחים ממורשת ארץ ישראל, אהבת הארץ / טבע / היסטוריה ויכיל אלמנטים ממורשת זו.**
- הספר ישקול עד 2 ק"ג.
- הצעת המחיר שתוגש ע"י המציע תכלול -
  - עלות הספר, המארז החיצוני אליו יכניס הספק הזוכה את הספר, מעטפה ובה איגרת שר הביטחון (המעטפה והאיגרת יסופקו ע"י משהב"ט), והובלת כלל המארזים ל- 2 יעדים באזור המרכז.
  - הפרט הטכני למארז החיצוני בו יונח הספר ומעטפת יום הזיכרון ובה איגרת השר ייקבעו בתיאום בין הזוכה למשרד הביטחון.

מפרט המארז החיצוני:
- המארז החיצוני יהיה עשוי מקרטון סיפלוט מחוזק, בצבע לבן 14/1 כולל הדפסה בחזית המארז בצבע כחול רפלקס. (דגם ההדפסה יועבר בדואר אלקטרוני לזוכה ע"י משהב"ט).
- גודל המארז בהתאמה לספר שיבחר אך לא קטן מ-27x17x3 ס"מ
- ייצור המארז באמצעות שטנץ סכין ובינים.

הגשת הצעות ולוח זמנים:
- מציע הספר חייב להיות בעל מספר ספק פעיל במשהב"ט.
- מועד אחרון להגשת הפריט הינו יום שני 2.11.2015 בשעה 12:00
- במועד הגשת הספר למזכרת שר הביטחון למשהב"ט - יש לצרף הצעת מחיר המפרטת את עלות כל אחד מהמרכיבים: הספר והמארז החיצוני.
- **מכתב התחייבות על יכולת ייצור של 16,000 עותקים עד 15.4.2016**
- עד לתאריך 15.2.2016 ימסרו 1,000 - מארזים מוכנים מכלל המארזים, למשרד הביטחון, היחידה להנצחת החייל.

כתובת להגשה:
משרד הביטחון, היחידה להנצחת החייל, בית חיים ישראלי, דרך יעקב דורי, ת.ד. 976
קריית אונו 55108, לגב' עדנה חונה, טל' - 03-7380253/7

הליך הבחירה ותהליך ההתקשרות -
המועצה הציבורית להנצחת החייל תבחר את הספר הנראה לה כמתאים ביותר, על פי קריטריונים של המועצה הציבורית. אין המועצה הציבורית מתחייבת לבחור ספר כלשהו.
ההתקשרות עם הספק הזוכה תערך באמצעות משרד הביטחון/מנה"ר. מנה"ר רשאי לנהל מו"מ עם הזוכה.

לסמ

משרד החינוך
אגף בכיר קשרי חוץ ואונסקו
הוועדה לאישור קיום קורסים לגמול השתלמות
(למעט עובדי הוראה)

הודעה על הכרה בקורסים לעניין "גמול השתלמות"

אישורה של "הוועדה לאישור קיום קורסים לעניין גמול השתלמות (למעט עובדי הוראה)" הינו תנאי בסיסי להכרה בקורסים והשתלמויות, המתקיימים במסגרות הלימוד השונות, לצורך "אישור תוספת גמול השתלמות", לעובדים במגזר הציבורי.

מוסדות לימוד (לרבות אוניברסיטאות ומכללות), המקיימים קורסים והשתלמויות מכל סוג שהוא (לרבות "לימודי תעודה") והמעוניינים שהלומדים במסגרתם יוכלו לממש את זכאותם לתוספת "גמול השתלמות" וזאת בהתאם להסכמי השכר לעובדים במגזר הציבורי, מתבקשים להסדיר את התהליך הנדרש לעניין זה, מול הוועדה לאישור קיום קורסים לעניין גמול השתלמות (למעט עובדי הוראה) , הפועלת במשרד החינוך, אשר אישורה מהווה תנאי בסיסי להכרת הלימודים לצורך גמול השתלמות.

להסדרת התהליך, יש למלא את **טופס ההרשמה** (שניתן להורידו בכתובת אתר הוועדה הרשום מטה **בתפריט מספר 12**), ולהעבירו אל הוועדה דרך חברת "מרמנת" - ארגון וניהול פרויקטים בע"מ, בהתאם לאפשרויות שלהלן:
לשתי כתובות המייל הבאות:

shiri@marmanet.co.il
vaadat_gmul@education.gov.il

בפקס מספר: 073-2955527
למענה אנושי ניתן לפנות טלפונית, בימים ראשון עד חמישי, משעה 10:00 עד 17:00 לטלפון: 073-2955670

יש להשלים את התהליך מול הוועדה לאישור קיום קורסים לגמול השתלמות (למעט עובדי הוראה) - **עד לתאריך 1/3/2016.**
משך התהליך כ- 4 חודשים.

הבהרה:
תעודות שיונפקו לבוגרי הקורסים וההשתלמויות, ללא השלמת התהליך מול הוועדה לאישור קיום קורסים לגמול השתלמות (למעט עובדי הוראה) וקבלת אישורה בכתב - **לא יוכרו לעניין גמול השתלמות**, דבר העלול בעתיד לפגוע בשכרם של הלומדים במוסד.

פרטים נוספים על הוועדה ניתן למצוא באתר האינטרנט של הוועדה שכתובתו:
www.education.gov.il/gmul

לסמ

עו"ד אייל אוחיון

עו"ד מוטי ארד

אני פשוט רוצה להיעלם

הילדות המורכבת. הנדידה בין מסגרות. ההיכרות עם עולם המועדונים. והערב שבו הפכו חייה לסיוט, על הבר במועדון אלנבי 40, כשהיא עירומה ושיכורה, וגברים עולים בזה אחר זה לאקטים מיניים לקול מצהלות הקהל, שהסרטונים שצילם הפכו ויראליים. בראיון חשוף מספרת א' על ההשפלה והבושה, ויוצאת לקרב שמטרתו אחת: "שהאנשים שעשו לי את זה ייתנו את הדין". זו גרסתה

שוש מולא / צילומים: אילן ספירא

א', השבוע. "אני לא אוכלת. לא ישנה בלילות. לא יוצאת מהבית. מצביעים עליי. מתלחשים, הנה ההיא מהסרטון"

שחוקרי המשטרה הציגו בפני א' את הסרטונים שבהם היא מופיעה, היא מספרת, לקח לה זמן להבין מה היא רואה. לעכל שהבחורה העירומה על הבר, המתנו־עעת שיכורה לקריאות הקהל המשר־להב, בעור גברים עולים בזה אחר זה על הבר ומקיימים איתה יחסי מין לעיני כל – זו היא. "נהיה לי שחור בעיניים", היא אומרת, בכי מטלטל את גופה. "אני לא מבינה, איך זה קרה? איך לא הרגשתי כלום ולא הייתי מודעת למה שקורה איתי?"

איך זה קרה באמת?

"אני לא זוכרת כלום. רק מהצפייה בסרטים. עומדת שם כמו רובוט. מפש־קים לך את הרגליים ונכנסים, מורידים אותך על ארבע ואת יורדת למישהו", היא משתנקת. "אין לי מושג כמה גב־רים היו שם. חלק אמרו לי ארבעה, חלק שישה. באחד הסרטונים רואים שנפלתי על ארבע. מכרו אותי שם כמו זונה. ואיך הם מצלמים במקום לעזור ליי?" היא זר־עקת. "אני רוצה למות. למות. להיעלם. ניצלו אותי, השפילו אותי, אנסו אותי, רמסו את הכבוד שלי – במקום שהיה הבית השני שלי בשלוש השנים האח־רונות: מועדון אלנבי 40".

קשה לעמוד מולה. דמות שברירית, קצת יותר מ־40 קילו, משקל שאליו הידרדרה בחודשים האחרונים, בעק־בות האירועים ומחלה כרונית שאובחנה אצלה בשנה האחרונה. אצבעותיה דקות, ציפורניהן כסוסות. חלקים נרחבים מה־ראיון היא בוכה. מאז פרסום הפרשה היא לא יוצאת מהבית. מסרבת לקבל טיפול נפשי. חוששת להיראות ברחוב.

האירוע התרחש במאי האחרון, אך הפרשה התפרצצה לפני כשבועיים, ורק בעקבות דברי א', שלפיהם הייתה שי־כורה והמעשים נעשו בניגוד לרצונה, ובעקבות תלונתה – הורתה הפרקלי־טות לחקור את החשד לעבירות אונס. פרקליטה של א', הסנגור הפלילי עו"ד אייל אוחיון, לא מסתפק בכך. "מדובר באחד האירועים החברתיים הקשים ביותר שנחשפנו אליהם", הוא טוען.

בעוד האירוע נחקר, גרסתה של א' מעלה שאלות מטלטלות על החברה שבה אנו חיים. חברה שבה, במקומות שאליהם יכול כל אחד להיכנס בחינם, יש מי שאין לו בעיה להעלות אישה שי־כורה ומסוממת על הבר. להפשיטה. יש מי שמוכן לחדור לגופה בפרהסיה, לקול מצהלות הקהל. יש גם מי שאין לו בעיה לצלם את האירועים ולהפיצם, בניגוד לחוק, כאילו מדובר בסרטון מבדר ולא באירוע מחריד, שהלב נחמץ מולו.

אלו הדברים כפי שמספרת אותם א'. זו גרסתה.

באתי לרקוד

א' נולדה וגדלה במרכז הארץ, למשפחה המוכרת לשירותי הרווחה בעירה. הוריה התגרשו כשהייתה צעירה מאוד, אחר מאחיה עבר לגור

←

"כשזה נגמר, אחד העובדים אמר לי, 'עופי, תתלבשי עכשיו'. תפס אותי מהבר, הרים אותי למחסן, הלביש לי את הבגד ים והשמלה ועזר לי. אין לי מושג איך הגעתי הביתה. התעוררתי בחמש אחרי הצהריים. כל מה שזכרתי זה שרקדתי על הבר"

אותי אם ראיתי מישהי רוקדת על הבר".

אבל הסרטונים המשיכו לנדוד ברשת והגיעו גם לא־תרי פורנו. "אחרי כמה שבועות, חבר של אחי ראה סרטון וזיהה אותי, והוא הראה את הסרטון לאמא שלי".

למה הוא עשה את זה?

"כי הוא מכיר אותי. רואים שם שאני מסטולה ולא מתנגדת, והוא יודע שלא הייתי נותנת לאף גבר לגעת בי בלי רשותי. אמא התעצבנה, 'איך עשית את זה? את רוצה לבייש אותי? להוריד את כבוד המשפחה?' אמ־רתי לה שאני מצטערת ששיקרתי, שלא רציתי שהיא תתבייש בי. אמרתי לה שזה לא היה בהסכמה, שלא יד־עתי, שאני לא זוכרת. ואז אמא אמרה שנלך יחד ונגיש תלונה על אונס. באוגוסט הלכנו והתלוננתי על האונס".

במשטרה טוענים שכשהגעת עם אמא שלך, ביקשת רק להסיר את הסרטונים.

"גם להסיר את הסרטונים וגם התלוננתי על אונס. גי־ליתי שהסרטונים רצים בשטח כבר כמה חודשים והגיעו לאתרי פורנו. הורידו את זה רק אחרי שהסיפור התפרסם. הרגשתי אובדת עצות. מאוד כעסתי".

אבל בימים האחרונים נטען שהיו עוד אירועים שבהם קיימת יחסי מין בפרהסיה.

"זה שקר. לא נשאלתי במשטרה על עוד אירועים. מה נראה לך, שהיו מחכים אם היו עוד כאלה סרטונים? עובדה שהמשטרה האמינה וסגרה את התיק על הצגת תועבה".

ואז הפכה הפרשה לנחלת הכלל. "אחרי הכתבה הסתגרתי בחדר ורק בכיתי. חשבתי באיזו דרך אני מתאבדת – אולי אקח כדורי שינה, אולי אחתוך בסכין את הווריד‍ים. הרגשתי חרא. לא הבנתי איך הגעתי לזה".

א' סיפרה למתנדבת מהמרכז לנפגעות תקיפה מינית על השבר שהיא חווה, המת־נדבת העלתה פוסט בפייסבוק ובן רגע הת־פשטה המחאה ברשת וב־6 באוקטובר הפגינו מאות נשים וגברים מול אלנבי 40, בדרישה לסגור את המועדון. גם חברת הכנסת עו"ד רויטל סוויד הייתה שם. "סיפרתי לה שאני בקו־שי אוכלת, בקושי ישנה בלילות בגלל הסר־טונים והתגובות", אומרת א'. "קראו לי זונה, שרמוטה, מזדיינת עם ערבים, שאלו איפה אמא שלי, מי חינך אותי, אם היא לא יודעת לשתות – שלא תשתה, ועוד שמות גנאי וכי־נויים. זה קשה", היא בוכה. "לא קל לעבור דבר כזה".

"האירוע הזה זיעזע הרבה אנשים", אומרת ח"כ סוויד, שמלווה את א' במאב־קה ופעלה לסגירת המועדון ל־30 יום אצל סמפכ"ל המשטרה והשר לביטחון פנים. "הלסדום ועמורה היינו? גברים משלמים כדי לחדור אליה – מה זה אם לא זנות? כחברה, כנבחרי ציבור, כתקשורת, אנחנו חייבים לעצור את זה ולזעזע. זאת זוועה. די עם התרבות הזאת. מעבר לכך, לפי חוק הסרטונים שעבר בקדנציה הקודמת, גם מפיצי הסרטו־נים דינם עד חמש שנות מאסר. היו פה עבירות של ניצול לזנות וסרסרות לזנות באצטלה של מועדון מתירני. זה ניצול של בנות חלשות. לוקחים את החלשות שבחלשות בחברה ומנצלים אותן".

"הייתי במועדון שהיה כמו בית שני שלי שלוש שנים, ואיש לא קם להושיט לי יד", בוכה א'. "אנשים הסריטו ופירסמו את זה, כאילו זה סבבה ולגיטימי שכל אחד מצלם. מי הם שישפטו אותי? איזו בושה. אני לא יכולה להראות את הפרצוף שלי ברחוב. שכנה אמרה לי, 'את אוהבת לה־זריין'. איפה אני אקבור את עצמי?"

הופתעת מהתמיכה?

"כן. זה מחמם את הלב ומחזק שיש נשים שנלחמות בש־ביל‍י. כי היום זאת אני ומחר יכולה להיות כל אחת".

ובכל זאת המשכת ללכת לשם אחרי האירוע. למה בעצם?

"בת דודה אמרה שהיא רוצה לדעת ולראות בעיניים מה זה אלנבי 40, ואני פחדתי עליה. רציתי לשמור שלא יקרה לה מה שקרה לי. לא נתקלתי שם באותם מבלים ואף אחד שם לא אמר לי כלום. לא באתי לרקוד או לבלות, רק לשמור עליה, כי היא התעקשה".

יש לך פלשבקים? סיוטים?

"אין לי, כי אני לא זוכרת כלום".

חשבת לקבל טיפול נפשי?

"לא. אני לא רוצה. לא מאמינה בזה".

מה הלקח שלך מהפרשה?

"שאי־אפשר לסמוך על אף אחד חוץ מהמשפחה. אל־כוהול זה לא טוב, אבל בחורה ששותה אלכוהול לא מזמינה אונס".

תצאי שוב למועדונים?

"אין סיכוי. לא מועדונים, לא ברים, לא פאבים".

ללא תרופה

בשנה האחרונה אובחנה אצלה, לדבריה, מחלת ניוון שרירים. "זה קרה בהפתעה. באתי לפתוח בקבוק קולה והיד שלי נתפסה לחצי שעה. גילו שאני בדרגה שנייה, שתי דרגות לפני כיסא גלגלים. אסור לי להרים יותר מ־2.5 קילו או להתאמץ כי זה מאיץ את המחלה. זה תור־שתי ואין לזה תרופה. אני מקבלת את העובדה שהלב שלי יתנוון ואני אמות, אני רק לא יודעת מתי".

מה את רוצה שיקרה עכשיו?

"שהמועדון ייסגר. שהאנשים שעשו לי את זה ייתנו את הדין וגם בעל המועדון, הברמנים. כל מי שצילם והפיץ את הסרטונים, מי שהיה שם ועודד, מי שלא התערב".

באמצעות עו"ד מוטי ארד, א' גם מתכוונת להגיש תבי־עה אזרחית נגד המעורבים. "מגיע לי פיצוי על האונס שחוויתי, על רצח האופי שעשו לי, על עוגמת הנפש שנגרמה לי, על העוול שעשו לי", היא אומרת. "אני לא יוצאת מהבית, לא יכולה ללכת ברחוב. מצביעים עלייך, מתלחשים עלייך, הנה ההיא מהסרטון. אני רוצה שאנשים יפסיקו לדבר עליי. שיניחו לי". ●

shosh-m@yedioth.co.il

א'. "היום זאת אני, מחר זאת יכולה להיות כל אחת"

חאלס עם זה

לא צריך לצפות בסרטונים כדי לדעת שאת מה שקורה במועדון אלנבי 40 צריך להפסיק. דעה

/ תמר קפלנסקי

אז היו עוד התפשטויות על הבר או לא? אז היא הייתה מסטולה מג'וינט או מסמים קשים? אפילו בפרקליטות ובמשטרה מתכתשים בימים האחרונים, ואיתם חצי עם ישראל וכל אומת הפייסבוק. כולם פתאום נהיו חוקרים ושופטים ולכולם חשוב להכריע בשאלה אם כן או לא א' אשמה במה שקרה לה. בשביל זה הם צופים בסרטונים, כמובן. מחטטים בחייה, מח־פשים חורים בגרסאותיה, פגמים באמינותה. חייבים לדעת מה בדיוק קרה שם.

ואף אחד לא עוצר להגיד שהרבה לפני השאלות המ־שפטיות, זה לא משנה.

לא משנה אם א' עשתה סמים בעבר. אם היא הת־פשטה על הבר בעבר. כי הרשלנות התורמת שלה, אם הייתה, לא מנקה מאשמה את שאר המשתתפים. אלה שצפו, שצילמו, שלא עצרו לתהות למה בעצם שאישה תעמוד עירומה ושיכורה באופן שאין עליו עורדין, ותאפשר לגברים זרים לחדור אליה. אלה שצופים, גם עכשיו, בסרטונים, כי הם חייבים להחליט בעצמם: שרמוטה או לא? כאילו שאם יצליחו לקבוע שכן, מדובר בשרמוטה, זה ינקה אותם מאשמת הצ־פייה. הצריכה. זה היא רצתה, הם יעפעפו. יש נשים שאוהבות סקס פרוע.

רק שלא צריך לצפות בסרטונים כדי לדעת שהאירוע באלנבי 40 מנוכר ואומלל ודפוק עד העצם. כמו שאנחנו יודעים שאף אחת לא באמת נהנית מגנג־בנג, כמו שברור לנו ששום בעל מועדון לא יעלה את בתו הבכורה והשיכורה על הבר לתחרות החולצה הרטובה וישפוך עליה מים, גם אם היא נורא תרצה.

א' אומרת היום מפורשות: לא רציתי. לא הייתי בש־ליטה. הייתי שיכורה לגמרי.

אבל גם אם הדברים היו אחרת, צריך לומר בקול ברור: ניצול לא תמיד קורה כשמישהו אומר בזמן אמת "אני לא רוצה". לפעמים ניצול זה לפתוח מקום שבו הבילוי הוא שנשים מתפשטות, שיכורות קצת או הרבה, גברים זרים מזיינים אותן על הבר והקהל מעודד ושורק ומצלם ומפיץ. לפעמים זה לפתוח מקום שבו נשים מכאיבות לעצמן באמצעות גברים, ואז מסתכלות במה שעשו ורוצות למות.

חאלס עם זה.

תגובות

● **עורך דינה של א', אייל אוחיון, מסר בתגובה:** "השיח הציבורי והתקשורתי מתמקד בשאלה אם היה אונס או לא, ודי לומר שקיום יחסי מין עם אישה שנמצאת במצב של ערפול חושים או חוסר שליטה מלאה נחשב על פי החוק לאינוס. אבל בתיק הזה יש די והותר חשדות לעבירות פליליות בנוסף לאינוס, וישנן שאלות מהותיות בהרבה: כיצד ייתכן שאירוע כזה התרחש? האם כחברה אנו מעודדים קיום יחסי מין עם אישה בפרהסיה על בר במועדון? מהי אחריות בעלי המקום? מדוע איש לא פעל לעצירת ההתרחשות? איפה האחריות החברתית? מישהו מעלה על דעתו שאישה תביא את עצמה לסיטואציה כזו נמוכה ומבישה מתוך רצון וכוונה?"

● **פרקליט מועדון אלנבי 40 עו"ד ליאור אפשטיין, מסר בתגובה:** "אין מקום לקטטת גרסאות על פני דפי העיתון. הפרקליטות והמשטרה הן אלו שבפניהן פרוסים הנתונים הרלוונטיים. השיח הציבורי החשוב והנוקב יתקשה תמיד לחלץ את עובדות האירוע הבודד, בטח כשמדובר בתושביו של הלילה, שאור השמש – שלא לומר אור זרקורי הפומביות – תמיד יציגו אותם באופן נלעג, וצהלות ההמון המתענג על משתה המצי־צנות מחרישות את האפשרות לשיח קונקרטי. מובן וברור עד כמה טרגית הסיטואציה, שמחייבת אדם לבחור בין שתי אפשרויות: או להיות נקלה ובזוי או להיות נפגע. משי־תברר מקרה זה עד סופו, אנו תקווה שיתגלה כי יש שלל אפשרויות ביניים".

● **דוברת פרקליטות מחוז תל־אביב, עדי לבני, מסרה בתגובה:** "התיק הגיע לפרקליטות בחשד לעבירה של פרסום והצגת תועבה ולא בחשד לעבירת אינוס. המתלוננת נחקרה בשעתו באזהרה כחשודה בהצגת תועבה, כשבאותה העת לא התלוננה כי נאנסה. במצב דברים זה, הפרקליטות סברה כי בשל מכלול נסיבות האירוע לא יהיה זה נכון להעמידה לדין. לאחר פרסום הפרשה עלתה האפשרות שמדובר בחשד לעבירת אינוס, ולכן הפרק־ליטות הורתה למשטרה לבצע באופן מיידי חקירה בחשד זה, וחקירה זו עודנה מתנהלת".

עו"ד אייל אוחיון, פרקליטה של א'

צילום: אביב לגיא